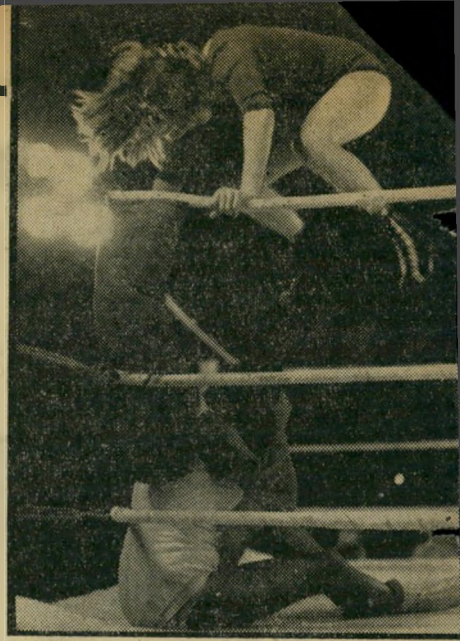

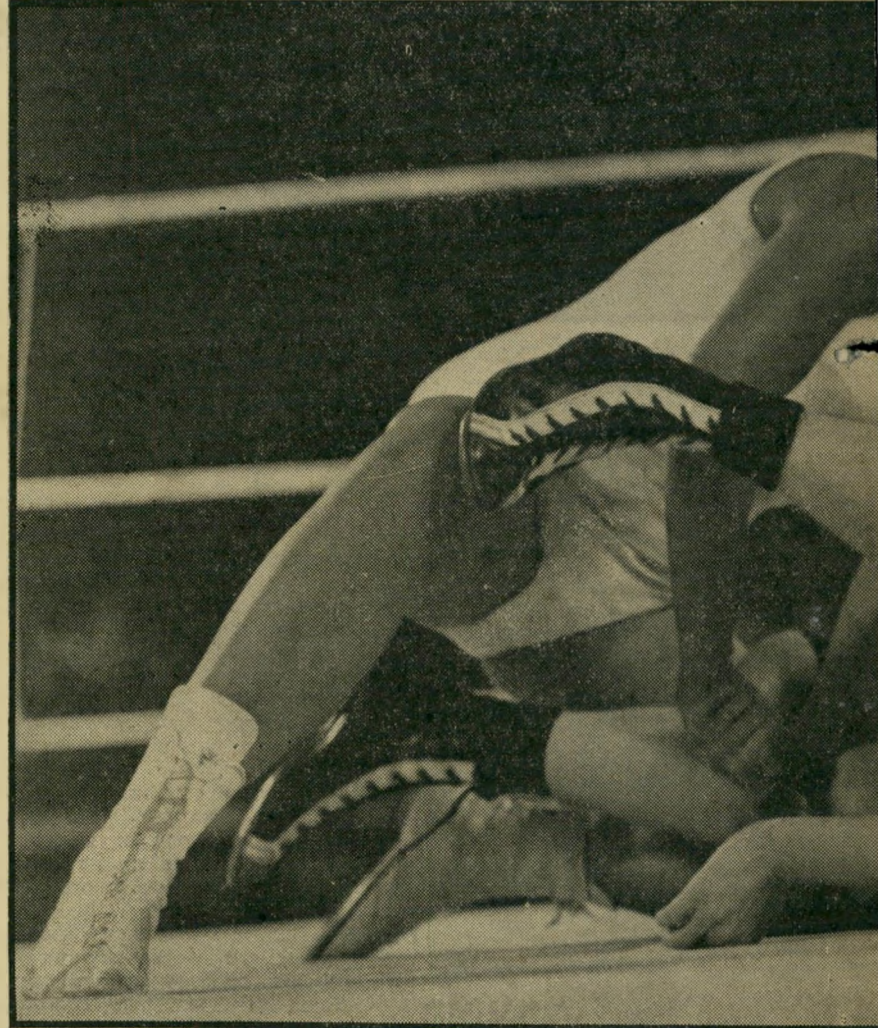
ושבר

רת לא היה נשאר מי שיאבק בהיאבקות. בהיאבקות עצמה, כמה דקות לפני המאבק הרציני בין השתיים, היתה האווירה הרבה יותר נעימה. ג'ורג'יה, ה' כושיה הרעה, היתה לבושה בסרנינג לבן, ודניאל, הבלונדיה הטובה, היתה לבושה בסרנינג ירוק.

הכושיה הרעה נשכה את הבלונדיה ה' טובה בישבן שלה, בעטה לה בציפורניים, רמסה לה את הרגליים, הוציאה לה שעי' רות מהראש, ומכית השחי גם, והכניסה

שית לי? צרחה הבלונדיית

„להתפשט! להתפשט!“ למרות שהקהל מבין שהיאבקות מבוייסת, הוא לוקח אותה ברצינות, ומשתתף בתחרות בצורה אקטיבית, בקריאות עידוד, ולפעמים אפילו באגרופיו וידי.

אבל אני התנפלתי עליו, סרסתי אותו, ה' ברחתי מאז החלטתי להקדיש את חיי ל' היאבקות.

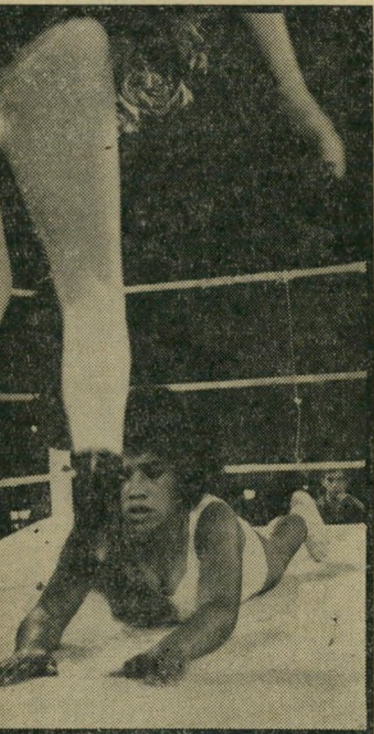
בהתחלה היא עסקה בגידור, ומזה היא עברה להיאבקות חופשית. היום היא מר' וויחה הרבה כסף, חיה כמו כוכבת גדולה, ולא מצטערת על אותו אונס שלא התבצע. זה דווקא בא בזמן.

★ ★ זה מקצוע מכובד

סיפור חייה של הבלונדיית, דניאל הוא שונה: „אני הלכתי לקרקס, כשהייתי בת 16, היא מספרת. „הייתה שם אשה יפנית, אלופת הקרקס. היא זרקה לקהל

„תני לה!“ לצד אמנים, סופרים, ושחקנים, מתבוננים בהיאבקות גם פועלים, ופקידים, נערי בית, ונערי רחוב, וכולם יחד מתלהבים ומתרגשים.

על הידיים מה שעניינים רגילות לא תמיד רואות, ה' מצלמה תופסת בבהירות. הכושיה מניחה ידה על הרצפה, כדי שהבלונדיית תדרוך עליה.

כפפה. ואמרה שמי שיתפוס את הכפפה ייאבק איתה. אני תפסתי את הכפפה ו' נאבקתי איתה, וניצחתי אותה. מאז הח' לטתי ללמוד היאבקות. גם לה יש בעל העוסק בהיאבקות, וגם היא לא מצטערת על זה שנכנסה למקצוע. „זה מקצוע מכובד“, היא מסבירה, „ומעניין מסתובבים בכל העולם, והקהל מאוד אוהב את ה' הופעות שלנו.

„בגלל הרמה הגבוהה של ההופעות.“ היא מסבירה למי שלא מבין.